

„Volby s účastí menší než padesátiprocentní mají být prohlášeny za neplatné!“

ROZHOVOR S ING. ANTONÍNEM BĚLOHOUBKEM

■ Pane Bělohoubku, scházíme se u příležitosti dvou významných událostí. Tou první byly Vaše nedávné sedmdesáté narozeniny, tou druhou vydání osmého, posledního dílu Vašich „Hořkých medicín“. Co byste chtěl našim čtenářům prozradit o své osobě nebo o celém svém dosavadním životě?

Za těch jedenáct let, co přispívám pravidelně do Svobodných novin, si myslím, že jsem toho o sobě řekl už dost. Mnohem víc mi záleží na tom, co říkám o podstatných věcech, o společnosti a těhle době. Ale možná nebude na škodu, když se zmíním aspoň ve zkratce o tom, co těm mým dnešním názorům předcházelo. Byla to především spousta iluzí o kdekčím a o kdekod. Iluzí samozřejmě lichotivých. Plno lidí, od učitelů na gymnáziu, na vysoké škole až po spoustu „osobností“ už po svých studiích, jsem považoval za lidi úctyhodné, důvěryhodné. Postupně mi ty „růžové brýle“, ty iluze odpadaly, až jsem dospěl k poznání, že lidé opravdu úctyhodných bylo a je jako šafránu. – Velkým zlomem v mém životě bylo moje setkání s Václavem Černým, kdy jsem si ověřil, že nemusím považovat všechny lidi za více nebo méně, jak říkám dneska, „špinavé a hloupé“. Ve Václavu Černém jsem poznal člověka úctyhodného v ohledu intelektuálním i mravním, politickým i nepolitickým. Profesor Černý si mě oblíbil natolik, že si vzal nade mnou jakýsi „duševní patronát“ a pomáhal mi vybrat četba takovou, která mně otevírala oči. Za pár let po našem seznámení se stala událost známá jako Charta 77. Václav Černý mi ji zamýšlel dát k podpisu, ale předešel ho Ivan Dejmal. (Dneska už to můžu říct, protože Ivan Dejmal právě v těchto dnech zemřel.) To nás sblížilo s Václavem Černým ještě víc. A taky to velice obohatilo naše debaty v tom smyslu, že ze strany prof. Černého opadla jakási ostrážitost. Byl vůči mně naprosto otevřený a bylo taky o čem mluvit. Sledovali jsme dění kolem Charty 77 a tím i dění v naší společnosti, rozebírali, komentovali a shodně docházeli k názoru, že jsme od Charty očekávali mnohem víc, než co se z ní vyvinulo. Svým způsobem to panu profesorovi přejí, že se nedožil pokračování chartistů po listopadu 1989, protože několikrát v rozhovorech se mnou utrousil poznámku, že vůči svým současníkům mezi literáty a intelektuály byl shovívavý až až už tím, že podepsal Chartu 77. Myslí si, že dodatečně litoval toho, že ji podepsal. – Zkrátka: Václav Černý je v mém životě předělem velevýznamným. Byl to on, kdo vystupoval mou vůli k duševnímu růstu – z člověka víceméně nanicovatého, „Individuum duševně nanicovatým“, jak sám sebe označuji v bilancování k sedmdesátinám [viz SN č. 4/2007, str. 2], jsem byl až neomluvitelně dlouho. Prof. Černý mě přivedl k tomu, že jsem začal vědomě a intenzivně usilovat o to, vyznat se v sobě i v lidech kolem sebe, vyznat se ve svých současných i předchůdcích a naučit se odhadovat i duševní kvality spousty našich následovníků. Naše předchůdce i současníky vidím jako neudivující v ohledu intelektuálním i mravním, politickým i nepolitickým. A to říkám hodně šetrně. – Pro 3. a 4. číslo letošních Svobodných novin jsem připravil dvě části textu, který má název „Lidé úctyhodní a odporní podlidi“. Celý text je napsán tak, že se nesnažím dokazovat tuto skutečnost. Stačí ji konstatovat. Pro lidi vnímáme neříkám nic objektivně. Jenom konstatuji děsivý stav a připomínám ho. Myslí si, že i do budoucna je velice naléhavé to připomínat. Tím si ušetříme spoustu deziluzí a kocovin a naprosto neoopravněných očekávání. Co si z toho vnímají a oduševnělí lidé budou způsobit odněst, to je na nich, to není v mé moci. Jestli to dopadne jako s většinou mého dosavadního psaní, jako dokonce s osmi díly mých „Hořkých medicín“, to jest duševní efekt skoro nulový, tak to není hanba moje. To je hanba mých současníků. Já jsem udělal, co považuji za svou povinnost. A co si z toho budou schopni odněst, to můžu jenom hořce komentovat a sledovat. – Jinak si myslím, že i na mém osudu, na mém životě se velice podepsala věc klíčová v ohledu politickém i nepolitickém: že tady zatím nebyli vládcové (a ti dnešní nejsou výjimkou), kteří dovolili hodně častý přístup do masmédií pro lidi úctyhodné. To je těžká obžaloba jak vůči našim předchůdcům, tak vůči skoro všem našim současníkům. Nescházejí jim. Jim stačí sedmilháří a „zabavnicí“ nejrůznějšího druhu, sprostě bláboly. Nemají potřebu myšlení na obstonné úrovni o podstatných věcech. To dneska nikomu rádío a neschází. On si zapne televizi nebo rádío a slyší přítroublé brnkání, zpívání a blábolení a je spokojený. To je hrůza, jejíž konec není v dohledu!

■ Zmínil jste některé své obvyklé obraty, jež používáte ve svých knihách i ostatních textech, například „lžidemokraté“. Bylo by dobré vysvětlit, co ve společnosti, které o sobě tvrdí, že je demokratická, považujete za „lžidemokraty“. Co je podle Vás charakteristické pro „lžidemokraty“ a „lžidemokraty“?

Podrobný výčet těchto alarmujících skutečností bude otištěn v prvních dvou číslech letošních Svobodných novin. Klíčový moment, který mě opravňuje k tomuto výrazu, bude výklad o tom, jak byl, je a ještě dlouho bude ignorován „základní zákon demokracie“. Jestliže je ignorován „základní zákon demokracie“, pak právem mluvíme o *lžidemokracii*. Spousta lidí neví vůbec, o čem je řeč. Přece: „základní zákon demokracie“ spočívá v poctivém respektování vůle většiny oprávněných voličů. Troufám si tvrdit, že tento zákon byl a je v současnosti ignorován dokonce mnohonásobně. Budu konkrétnější: vůle většiny oprávněných voličů poctivě respektována nebyla a není – viz případ naší instituce jménem Senát. Tvrdím, že jde o *Lžisenát*, že nejde o senátory, ale o *Lžisenátory*. Instituce, kterou více než osmdesát procent oprávněných voličů nechce s tím, že ignoruje volby, podle „základního zákona demokracie“, tj. respektování vůle většiny, neměla vůbec vzniknout. A nestydově, kteří se považují za zvolené, jsou *Lžisenátory*. Ne senátory, ale *Lžisenátory*. – Toto konstatování se týká i řady jiných voleb. Volby s účastí menší než padesátiprocentní mají být prohlášeny za neplatné. Při poctivém respektování „základního zákona demokracie“ by místa v zákonodárných sborech, která připadají na podíl oprávněných voličů, měla zůstat prázdná! Cíli: v našem *Lžisenátu* osmdesát procent křeslel by mělo být prázdných. Žádných 81 senátorů, ale dvacet a možná ani to ne! – Voličem opravdu oprávněným je jen člověk, který je způsobilý rozhodnout se na patřičné úrovni intelektuální i mravní, politické i nepolitické. Při soustavném křivení a ohlupování i prostřednictvím škol a masmédií nikoli tvrdím, ale konstatuji, že voliči opravdu oprávněných v této zemi je minimum. Jsou to dokonce zvrácené výjimky. A tudíž je nanejvýš naléhavě hodně častý přístup pronikavých myslitelů do masmédií, protože oni by měli být hlavními rádci těm lehkověrným prostáčkům. A půjdu ještě dál: *Voličem jen neoprávněným* by pak byl každý, kdo nerespektuje rady a doporučení těch lidí s opravdu vysokou duševní úrovní. Už tím by byl *voličem neoprávněným*. To je další důkaz toho, že je ignorován „základní zákon demokracie“ v tom, že jsou vědomě miliony lidí drženy v intelektuální i mravní, politické i nepolitické nezpůsobilosti rozhodovat se rozumně a mravně.

■ Stále ještě hovoříte o *lžidemokracii*...?

Ano. Popřením „základního zákona demokracie“ je také to, když v těhle zemi do dnes nejsou zakázány všechny zločinecké politické strany, které degradují miliony svých současníků na tvory duševně nezpůsobilé spolupřehodovat o všech podstatných věcech poctivými referendy. To je naše ODS a to jsou i naši lidovci. Jedna vedle druhé. Tohle je jim společné. Čím se liší a co hlasně vytrubují, jak jsou vic levicovní nebo pravicovní, to jsou všechno podružnosti. To podstatné je jim společné: degradování milionů svých současníků na tvory duševně nezpůsobilé poctivých referend. – Ale teď se dostávám k takové „tečce“ za tím vším. To není jenom záležitost těch *Lžisenátorů* a našich zákonodárců. Je to i záležitost naší hlavy státu. I ten Klaus (a jsem rád, že jsem mu to naplno při stém výročí narození Václava Černého vmetl do tvaře) není tak slepý, aby neviděl potupnost a pustošivost zastupitelské *lžidemokracie*, ale je tak křivý, že se jejím prostřednictvím nerozpakuje podílet se na degradování milionů svých současníků na tvory duševně nezpůsobilé spolupřehodovat v poctivých referendech. Jakým právem se naši údajní pravíci vyvyšují nad komunisty, když tohle je jim společné! Zločineckou organizací je nejen KSČM, ale všechny dnešní politické strany, a to právě pro toto degradování milionů našich současníků na tvory duševně nezpůsobilé poctivých referend.

■ Patříte ke stoupencům přímé demokracie. Přesto je třeba namítnout, že referendum není a ani nemůže být všelékem na nedokonalost zastupitelské demokracie. Co Vy na to?

Delší přemýšlení mě naučilo přísně rozlišovat: mezi *lžidemokracií* a demokracií, stejně jako mezi referendem a *lžireferendem*. Jako *lžireferendum* musím označit každé „referendum“, při kterém hlav-

Ing. Antonín BĚLOHOUBEK

Narodil se 8. 1. 1938 jako volynský Čech. Jeho rodina se vrátila do Československa na jaře 1947. Vystudoval lesní inženýrství. Jeho slibný odborný růst byl z politických důvodů přerušen v roce 1970. Po podpisu Charty 77 se třináct let živil jako dělník. Volný čas věnoval intenzivnímu studiu děl politických i nepolitických. Velký vliv na jeho duševní dotváření mělo také přátelství s profesorem Václavem Černým. (Trvalo od roku 1970 až do smrti Václava Černého v roce 1987.)

Po listopadu 1989 působil ve Federálním shromáždění jako poradce předsedy Sněmovny lidu a po zániku federace jako poradce v Nejvyšším kontrolním úřadu.

Své postřehy začal zaznamenávat v roce 1967. Prvním posuzovatelem i povzbuzovatelem při jejich psaní mu byl Václav Černý. O něm je také jeho první kniha - Rozmluvy s Václavem Černým (1998). V letech 2000–2007 bylo vydáno osm dílů Hořkých medicín.

ními rádci mezi alternativami, mezi nimiž se rozhoduje, nejsou prostým, lehkověrným a důvěřivým jedincům příkladně úctyhodní lidé prostřednictvím masmédií. Moje zbloudění bylo ve chválách Švýcarska. Omyl, za který se mám proč stydět, protože i v tom Švýcarsku nejde o poctivá referenda, ale o *lžireferenda*. Ani tam lidi vskutku úctyhodní hodně častý přístup do masmédií nemají. Ani tam nejsou považována za neplatná referenda s účastí menší než padesátiprocentní. Vskutku poctivé referendum je jen takové, při kterém hlavními rádci prostým lidem jsou jedinci vskutku úctyhodní, kteří jim rozeberou klady a zápory variant, mezi kterými se budou rozhodovat. A nejenže jim to rozeberou, ale dají jim doporučení. A vina těch voličů se odvíjí už od toho, když nerespektují doporučení lidí vskutku úctyhodných.

■ Ve Vašich textech se vyskytují některé výrazy, jež by bylo dobré vysvětlit. Často pranyřujete „vznavače kdekjaké víry pravé“. Co tímto slovním spojením rozumíte? Znamená to, že jste proti stoupencům jakéhokolli náboženství? Co máte proti lidem, kteří věří v Boha? Hlásím se k nim ostatně i já sám...

Dost dlouho jsem byl hodně zdrženlivý rozepisovat se o lidech, kteří se dali k některému náboženství. Ukládal jsem si zdrženlivost, ale jak se mi ozřejmují vazby mezi špatnostmi politickými a nepolitickými, přivedlo mě to k nutnosti konstatovat, že každá „víra pravá“ deformuje myšlení, citění i počínání lidí, kteří do ní zatvrzele zabřednou. A to především proto, že místo poctivého hledání pravdy, dobra, spravedlnosti a ušlechtilé krásy se uplní k tomu, co je jim jako pravé dobro, jako skutečná pravda a spravedlnost v té víře předkládáno. Čili moje útoky proti kdekjaké „víře pravé“ jsou svým způsobem objahobou věrnosti poctivého respektování toho, co nám ukládá rozum, spravedlnost a mravnost. Došel jsem k poznání, že opovržení si zaslouží stádníci nejen političtí, ale i nepolitičtí, náboženští i kdejací jiní. Svým způsobem jsou stádníci i kdejáci „zabavnicí“ a sportovci, protože lidi jinak celkem ucházející měni v třešticí stáda. A taky mluvíme o stádech lehkověrných a následně zatvrzelých uctivačů těchto stádníků. – Křesťanství jako „víře pravé“ velice zaslívám hned několik podstatných věcí: především podlamování ušlechtilé výbojného hněvu vůči špatnostem a ničímum nejrůznějších odstínů. Vychvalováním nijak nepodmíněného všeodpuštění se dopouští velkého zla nejen vůči těm, kterým to ukládá, ale i vůči tomu méně špatnému v provinilcích. Provinilec má být „tlačem“ k nápravě. Nijak nepodmíněná shovívavost a nijak nepodmíněná laskavost tohle jaksi nedělají. Tvrdím a konstatuji, že hodnostář církve jsou jen zdánlivě protikladem k hodnostářům politickým. Ve skutečnosti jedni i druzí „tlačí“ prostě lidi k stádnosti a nepřemýšlení, k víře místo

poctivého hledání, poctivé práce na sobě, na svém duševním vývoji...

■ Jiným kontroverzním výrazem ve Vašich textech je slovo „podlidi“. Nabízí se samozřejmě paralela s Nietzscheho pojmem „nadčlověk“, který byl zneužit nacitickou ideologií. U méně vnímavých jedinců jen stěží zabráníte tomu, aby si nespojili oba pojmy a neoznačili Vás přinejmenším za extremistu, případně neonacistu. Pokuste se vysvětlit, jak to s těmi „podlidi“ je!

Říkám hned v úvodu těch článků, které mám připravené pro 3. a 4. číslo letošních Svobodných novin, že Nietzsche velice zbloudil, když mluvil o „člověku“ a „nadčlověku“. Naším údělem není lišit se svou velikostí. To je právě omyl Nietzscheho: proto „člověk“ a „nadčlověk“. Já konstatuji, že není naším údělem se lišit svou velikostí, ale svou ubohostí. A že si můžeme vybrat jen mezi ubohostí ušlechtilou a odpornou. To není málo, když tuhle volbu máme! Kdyby tak aspoň polovina našich předchůdců a současníků volila to lepší: ubohost ušlechtilou namísto ubohosti odporné! – Odmítám být dáván za jakousi variantu toho, co říkal Nietzsche. Obrazně řečeno: sestoupil jsem o patro níž. Nemluvíme o „člověku“ a „nadčlověku“, ale o „lidech“ a „podlidech“. Říkám to ještě rozvinutěji. Výraz *lidé* mám rezervovaný pro jedice *úctyhodné*. Proto mluvíme o *lidech úctyhodných*. Kdo nepatří k *lidem úctyhodným*, tak se sám zařadí k více nebo méně odporným, více nebo méně špinavým *podlidem*. Já to jenom konstatuji. A ten výčet konstatování je dlouhý. V mých dvou článkách je těch konstatování 192. A to je jenom zlomek. Troufám si říct, že jsem vybral ta hlavní a že to vrchovatě opravňuje k používání tohohle výrazu. Výrazu ani ne nespravedlivého, ani ne křivdického. To je poctivě konstatování skutečnosti.

■ Scházíme se mimo jiné u příležitosti vydání závěrečného dílu Vašich „Hořkých medicín“. V těchto osmi knihách se podařilo zveřejnit pouze 30 000 Vašich postřehů. Nedá mi to, abych se nezeptal: Jaký bude osud těch dalších tisíců myšlenek, jež zatím zůstávají v šuplíku?

V mé moci bylo, je a bude se k nim poctivě domyslet, dotrpnět a zaznamenat je. Nejen na těchto těžko čitelných papírcích, ale dát je do počítače, uchovat je na CD discích a přinejmenším ve dvou výtiskových exemplářích. To se pokouším poctivě dělat. Těch třicet tisíc postřehů, které vyšly tiskem v osmi dílech „Hořkých medicín“, je dneska ani ne čtvrtina toho, co mám napsáno v počítačové podobě. A jestli budu žít ještě pár let, tak jsem si předsevzal, že za každý rok se osudu oddvěčím dalšími desítkami tisíců takovýchhle záznamů. Toto odhodlání mám a zatím ho vrchovatě naplňuji. Pišu o dost víc než deset tisíc postřehů ročně. Bude pak na mých následovnících i na mých současných (ale na ně už moc nevěřím, protože mě naučili nevkładat do nich přehnané naděje), takže spoléhám spíš na naše následovníky, že se budou obtěžovat a rádi ty moje záznamy „objeví“ a vydají přinejmenším v nějakých časopisech, když ne v knižní podobě. Snad jim to bude stát za to a nebudou litovat, když to uvedou v život jiný než „šuplíkový“.

■ Vaši kritikové Vám často vytýkají, že postřehy na ně působí jako přehnané moralizování. Obstojí před Vaším kritikým okem vůbec někdo nebo něco?

Je otázka, jestli taková konstatování vyprovádí o mně nebo o jejich autorovi. Tvrdím, že především o něm, protože děsivé skutečnosti politické i nepolitické, mravní i jiné jenom konstatuji. Já je nevymýšlím. Nejsm škarohlíd, který se vyzívá v hanění svých současníků. A je hanbou tyto alarmující skutečnosti popírat. Naše přítomnost i minulost jsou tak děsivé, že si troufám konstatovat, že je svým způsobem div, že netvor jménem „homo sapiens – člověk moudrý“ dosud vedle věčného duševního sebeutrácování nespáchal i sebeutrácení fyzické. A obávám se, že ta pravděpodobnost, že se ho dopustí, se zvětšuje. Tím, jak rostou technické možnosti, tím, jak se zbrání hromadného ničení zmocnění teroristé, to už přestává být záležitost fantazií, ale děsivé možnosti. – A půjdu ještě dál. Nikoli tvrdím, ale konstatuji, že už dneska zbraně hromadného ničení mnohonásobně zločinci a teroristé vlastní. Političtí vládcové jsou při poctivém hodnocení mnohonásobnými zločinci a jsou teroristé. Vráťme se k tomu, co jsem uvedl dříve. Nepustit pronikavé myslitele a poctivé buičiče do masmédií, je teror z nejpustošivějších. Vydát miliony lidí na pospas křivení a ohlupování pobíračů „držhubného“ a „tluchubného“...

■ Co tyto výrazy znamenají?

Pobírači „držhubného“ proto, že sprostě mlčeli a mlčí o pokračování spousty těžkých zločinů, zvrácenosti politických i nepolitických. A pobírači „tluchubného“ proto, že spoustu svých současníků prostřednictvím masmédií zahrnují záležitostmi třetího a čtvrtého řádu, což je také jeden ze způsobů křivení a ohlupování lidí.

■ Vaším celoživotním vzorem byl profesor Václav Černý. Co by Vám asi řekl po vydání osmi dílů „Hořkých medicín“? Byla by to jen slova chvály, nebo by Vás za něco i kritizoval?

Řeknu to trochu jinak. Trvalo mi to dost dlouho, než jsem se doplchočil, domyslel a dotrpněl k poznání, že mám povinnost říkat povícero „hořkých pravd“ i o samotném profesoru Václavu Černém. Dvě podstatné jsem už vlastně publikoval. Jeho nejvýznamnější provinění vidím v tom, že i když věděl o potupnosti a pustošivosti zastupitelské *lžidemokracie*, tak proti ní znovu a znovu neburácel. A jeho druhá velká vina je to, že i když věděl o tom, že úcta vůči T. G. Masarykovi je úctou přehnanou, ani proti ní neburácel tak, jak měl. Není třeba být žádným jasnovidcem, aby z toho nevycházela závěr, že taký Masaryk byl *lžidemokratem*. U něj navíc s tou perličkou, že při usilování o vyhlášení samostatného Československa americkým hodnostářům sliboval, že se pokusí udělat z Československa jakési druhé Švýcarsko, že to bude přímá demokracie, referenda. Jen dosel na Pražský hrad, už nikdy o tom nemluvil. – Jinak si myslím, že těch osm dílů dosud vydaných „Hořkých medicín“ by pan profesor v jednom ohledu nepochybně pochválil. Když mluvíme o „poctivých buičičích“ a „pronikavých myslitelích“, znovu a znovu nezmiňuji jeho jméno, přestože právě on mi byl hlavním „modelem“ při těchto vyjádřeních o takovýchto lidech. Bude to možná pro někoho i překvapení, ale jméno Václava Černého v mých knihách, „Hořkých medicín“ by bylo uvedeno nescetnékrát, kdybych chtěl vždycky připomenout, že on byl inspirátorem toho či onoho postřehu. – Václav Černý nebyl domyšlivý, ale byl poctivě hrdý. A je sprostě plést si poctivou hrdost a domyšlivost. Domyšlivost je znakem neudůživosti intelektuální i mravní, kdežto zasloužená hrdost patří k vyspělosti intelektuální i mravní. On sám předpovídal (a je o tom zmínka v mých „Rozmluvách s Václavem Černým“), že doufá, že z mých postřehů a myšlenek jednou bude, jak se vyjádřil, obšáhla a hodnotná kniha. Že jich bude tolik, to jistě netušil. Ale já jsem svým způsobem rád, že jsem to jeho očekávání naplnil vrchovatě. Že se nemýlil, když ve mně tužil myslitele přinejmenším obstonného, když si mě považoval natolik, že pohrozil zločincům z StB, že v případě mého zatčení je připraven na mou obranu udělat víc, než by udělal na obranu sebe samotného. Věděl, co tím říká. Tušil to ve mně, a svým způsobem mě k tomu zavázal, abych si takové zastání zasloužil...

■ Tento rozhovor děláme jen pár okamžiků po skončení první volby prezidenta republiky. Je známo, že jste dlouholetým a vytrvalým kritikem jak Václava Havla, tak i Václava Klause. Co tedy říkáte na Klausovu kandidaturu? A co jeho protikandidát Jan Švejnar? Může do našich státek politikých vod, pro které používáte příznačný výraz „smrdutý čečáckovský žabinec“, přinést opravdovou změnu?

Ohledně Václava Klause budu tvrdě ironický. Pronárod sprostě vychytrálých, sprostě příkrčených a sprostě prodejných čečácků si trest v podobě prezidentování Václava Klause zasloužil. Klaus se nechťně při svém vystoupení v rozhlase uřekl, když prohlásil, že se mu konec podaří ten „trestný hod“ (jako v kočkově) proměnit. Ano, trestný hod Václav Klaus je vrchovatě zaslouženým trestem pro tehle národ! Takže svým způsobem bych mu měl, ironicky řečeno, být vděčný za ty jeho špatnosti, za nepřehlednou škálu špatností, kterou má na svědomí. Řeknu to ještě jinak: Tomuhle pronárodu se svévolí a zvrůli komunisté a *lžidemokratů* křivda neděla, neděje a dít nebude. – A co se Švejnar týče, jsem zklamany skutečností, že v jeho předvolebním týmu byl taký filozof Erasm Kohák. Troufám si tvrdit, že ani Švejnar ještě nedospěl k poznání o rozdílu mezi poctivou demokracií a *lžidemokracií*. I Švejnar je tedy jen *lžidemokrat*. Byl by pravděpodobně prezidentem mň ostudným, než je Klaus, ale taky jen *lžidemokrat* se vším, co k tomu patří. Taky by pokračoval v degradování milionů našich současníků na tvory duševně nezpůsobilé. Taky by nedovolil, aby pronikaví myslitelé a poctiví buičiči měli častý přístup do masmédií...

(Pokračování na str. 4)

ROZHOVOR S ING. ANTONÍNEM BĚLOHOUBKEM

(Pokračování ze str. 3)
■ Musím se Jana Švejnara zastat. Myslím si totiž, že ani ne tak on, ale lidé kolem něho by mu to nedovolili. On by možná i chtěl...

Lžidemokraté tohle prostě nemůžou. A jsme u klíčové věci. Teď jste mě k ní vrátil a já jsem Vám za to vděčný. Hlavním viníkem v zemích s lžidemokratií nejsou zločinní vládcové. Hlavním podílíkem na bujení zvrácenosti politických i nepolitických jsou miliony zločinců sprostě vychytralých, sprostě přikrčených a sprostě prodejných. Zločinců, protože každý, jeden jako druhý, měl, má a bude mít možnost volit příslušnost ke špinavým a hloupým podlidem, nebo k lidem poctivým. Proto říkám, že já je nezařazuji, sami se tam zařazují. Volbou v zalíbení ve kdekjakém bllbství, ve kdekjaké špině. To je největší hrůza naší minulosti i přítomnosti. A ještě i naší následovnosti se s tím hned tak nevyppřádají, protože tíhnou k bllbství a ke špině je

děšivě. Naléhavostí daleko největší bude: kdekomu zhnusit libování si ve kdekjakém bllbství a ve kdekjaké špině. To je tragédie dosavadního „homo sapiens“.

■ Je ještě něco, co byste rád sdělil našim čtenářům?

Považují za důležité říct, že když jsem „prozatímím mluvčím stoupců přímé demokracie“, jak je pravidelně uváděno pod prohlášeními ve Svobodných novinách, že to není hanba moje, že stoupců poctivých referend a přímé demokracie je v naší zemi jako šafrán. Někdy jsem se už pokoušel o celorepublikové setkání, ale dopadlo to vždycky katastrofálně. Odezva prakticky žádná. Čili: i to je záležitost našich následovníků. Nemyslím si, že je to marnost nad marností. Znovu a znovu o tom mluvím. Ta potřeba spulurozhodovat o všech podstatných věcech poctivými referendy nepřijde sama. Tu je třeba v lidech vybudovat, pěstovat a posilovat. V tom si myslím, že jsou Svobod-

né noviny činem nedocenitelným: znovu a znovu naléhavě píší o věcech podstatných. A také v tom, že nepřistoupily na křivení a ohlupování. Náprava nepřijde sama, ale lidé si ji budou muset vyvzdorovat. – Zavedl jsem výraz, který asi ještě neznáte, i když ho používám hojně: „smrduté uhnívání života“. Tvrdím, že víc nebo méně „smrduté uhnívání života“ nebylo, není a dlouho ještě nebude vlastní jen silákům v ohledu intelektuálním a mravním. Život skoro všech našich současníků i předchůdců jen více nebo méně „smrduté uhnívání“ a končí více nebo méně odporným chcipnutím. Ošijte se, nebo se neošijte! Jenom konstatujte děšivou pravdu. Mám povinnost ji říkat. Nevymyslím si ji, jen ji konstatuji. To je vše.

■ Děkuji Vám za rozhovor.

9. 2. 2008

ROZMLUVAL: PHDR. ROSTISLAV JANOŠÍK

PŘÍMÉ ZAHRANIČNÍ INVESTICE ANEB CHYTRÉMU NAPOVĚZ...

V článku „Jak nám pomohly přímé zahraniční investice (PZI)“ [viz SN č. 4/2007, str. 2] jsem na faktech prokázal, že zahraniční investoři nám nepřinesli žádné finanční prostředky (nesprávně mnohými ekonomy nazývané „kapitál“), které by napomohly rozvoji naší ekonomiky. A to navzdory tomu, co nám říkali, „sametoví“ ekonomové a politici. Z deviz zahraničních investorů jsme nic neměli a nepoužili je. Ani se u nás neohrály a putovaly nazpět tam, odkud přišly. V „sametovém“ měnovém mechanismu je tomu přesně naopak: zahraniční investoři získávali naše investiční peníze, které pak samozřejmě nemohly být k dispozici pro české ekonomické subjekty.

Makroekonomické mechanismy, které zahraniční investory do naší země přilákaly výhodností jejich „investic do koruny“ a zejména do nákupu našeho národního bohatství, způsobily nedostatek tuzemských finančních prostředků pro národní ekonomiku dvojnásobem. Jednak z důvodu makroekonomicky vyvolaného omezení poptávky po národním produktu, a tím nedostatku odbytu našich podniků a podnikatelů, jednak v důsledku úrokového zdražení úvěrů. Tím byla česká ekonomika absolutně znevýhodněna proti zahraniční konkurenci, nemohla se rozvíjet a neodvratně musela bankrotovat. V takové situaci bylo skutečně jediným VIDITELNÝM „ŘEŠENÍM“ to, co naši ekonomicky nefundovaní politici prosazovali – další vstup zahraničního „kapitálu“. Ve skutečnosti se však jednalo o známé „vytloukání klínu klímem“. Z minulosti je známa tolik politiky a „ekonomy“ účelově proklamovaná „podkapitalizace českých podniků“, aby na základě takového „argumentace“ lidé vstup zahraničních investorů do našich podniků vítali, protože „ti jim přece přináší (nám de facto odcizený) kapitál“, a tak je zachraňovali – pro sebe. V důsledku špatné nastavenosti makroekonomických podmínek česká ekonomika v podstatě zanikla (a zaniká) a my jsme se většinou stali (a nadále stáváme) jen levnou, koloniální námezdní silou.

Nepochopili – budou stále otroky

Podstatu článku čtenáři (až na výjimky) vůbec nepochopili, i když je to v něm výslovně uvedeno. Asi nečetli pozorně, anebo pro ně byl článek příliš dlouhý. Lidé jsou dnes zvyklí na krátké, jednoduché bulvární články, kde je vše jasné již v první větě nebo z nadpisu. Většinou čtenářů utkvěl v paměti pouze úvod a závěr. Prostřední, podstatnou část, náročnější na soustředění, jen tak „přelétli“ a neutkvělo jim v hlavě zřehla nic!

V úvodu jsem zhruba uvedl současné omezené pohledy ekonomů na vstup zahraničních investorů. V závěru jsem na mikroekonomické základě rozebral, jak jsme levní, aby si čtenáři uvědomili praktické dopady vstupu zahraničních investorů na jejich životní úroveň. A právě na těchto vlastně „nepodstatných“ a jen dokreslujících částech článku se někteří čtenáři svoji nepodstatnou kritikou vyřádili. Říkali však jen další podrobnosti (detaily), jež znali oni a které prý v mém článku chybí, a proto je špatný!? Například že jsem neuvěděl, jak dlouhá je doba danových prázdnin, nebo

že píší, jaké jsou průměrné osobní náklady podniků na jednoho zaměstnance, a nepíší, jaké jsou mzdy! A kde jsem ty osobní náklady vlastně vzal? Ze bych to měl v člancích uvádět, aby měl článek „ekonomickou úroveň“ atd.

Jenže: já jsem nepsal pojednání o tom, co lidé znají nebo co „dají dohromady“, když se jich sejde třeba pět u stolu. Ani jsem nedetailoval jednoduché mikroekonomické údaje, které najde každý, kdo zadá do vyhledávacího jeříka název. Já jsem psal pojednání o tom, co je pro lidi „neviditelné“, protože se o tom vůbec nikde nedočou. To bylo podstatou a hlavní částí článku. Psal jsem o tom, že makroekonomické prostředí a makroekonomická politika, vedoucí ke vstupu zahraničních investorů, jsou tak drtivé, že ryze český podnik (i z hlediska zdroje investičních prostředků) v něm nemá šanci přežít. Hlavně pak to, že zahraniční investoři (cizinci jako celek) získávají naše národní bohatství, aniž by za ně fakticky platili, tedy vlastně zadarmo. Pak ovšem nemá šanci přežít ani původní populace České republiky, neboť nedokáže udržet svoji zemi ve svých rukou. Vedle těchto skutečností jsou všechny kritické analýzy našeho ekonomického vývoje v podstatě „o ničem“, neboť postižují jednotlivosti, ale nikoliv základní podstatu, provázanost a skutečný jednotný účel všech zdánlivě nesouvisejících negativních jevů. Nemoc neodstraníme, budeme-li odstraňovat její projevy, a nikoliv příčinu.

Jeden čtenář si z článku „odnesl“ jen to, že v grafu uvádím jen jakousi statistiku zahraničních investic (pozn.: byla v kombinaci se statistikou zahraničních aktiv a vše bylo valorizováno na stálé ceny). Téměř se na mě osopil: „Jak to (!), že jako člověk, který kdysi kandidoval do senátu (!) mohu být tak povrchní a uvádím jen nějaké (!) statistické grafy? To on se do sametůků nateplal!“ Nepochopil, že právě tato graficky vyjádřená „statistika“ se vzájemnými vztahy veličin je nikde jinde nepublikovaným důkazem, že z deviz, které nám zahraniční investoři „přinesli“, vůbec nic nemáme a nikdy jsme neměli (a nikdy mít nebudeme). Jen a jen ztráty. A bez tohoto zjištění věcné příčiny našeho neblahého stavu (který si mnozí ani neuvědomují, neboť jsme svůj „rodný grunt“ za 18 let z valné části prodali, a tak máme nacpaná břicha, a nejen státní rozpočet, ale všichni, žijeme „na dluh“, který budou „mladí ležáci“ těžce splácet) je „tepání“ do vládních garnitur z jakýchkoliv jiných věcných důvodů jen politickým folklórem.

* * *

Samozřejmě že zahraniční investoři musejí, při své „bohubilé pomoci“ naší ekonomice, poskytnout úlitbu našim zastupitelům. Ti totiž vytvářejí pro ně výhodnou makroekonomickou politiku, „naši země“ (tj. nikoliv výhodnou/vhodnou pro nás) a v závěrečné fázi jim jejich investice schvalují. Tak je makroekonomicky nastaveno perpetuum mobile věčné korupce, kterou žádné „protikorupční orgány“ nemohou nikdy odstranit. Když neuplatí jeden, uplatí druhý, a tak uplatí celý jeden přes druhého. Nekontrolování zastupitelů prostě neodolají. To není jen u nás, ale v každé údajně demokratické zemi s údajně tržní ekonomikou. Zrovna včera jsem sledoval americký film, kde představitel jedné společnosti řekl: „Pokud se máme rozvíjet, musíme mít větší vliv na politickou scénu!“ Tím nechci říci, že by podniky vůbec neměly mít vliv na politickou scénu a ve svůj prospěch, ale ne exkluzivní a podlouhý. A vliv by měly mít jen české podniky, v jejichž prospěch a ve prospěch jejich zaměstnanců by měl stát provádět ekonomickou politiku. Své zájmy a schopnosti musí mít rovněž možnost uplatňovat i každý občan, každý národní ekonomický subjekt (bez ohledu, je-li produktem jeho činnosti zboží, služba, umění aj.). Politici by měli rozhodovat tak, aby to bylo v zájmu občanů. To je možno jen a jen tehdy, budou-li politici občany průběžně kontrolovatelní a odvolatelní. To však v dnešní demokracii možné není.

V tomto roce se prý dočkáme dosud nejrozsašlejšího budování supermarketů v Čechách a na Moravě. To je ale umožněno tím, že v důsledku deformy veřejných financí nemá zastupitelé peníze pro potřeby měst. A tak nám prodávají zem pod nohama. Co na tom, že tato zem bude navždy ztracena pro českého občana, podnik, nebo obchodníka (který v důsledku toho ani nevznikne)? Co na tom, že v důsledku toho zaniknou další naši stávající obchodníci i naše podniky a zemědělců, kteří předtím měli odbyt u českých obchodníků? Zato se opět posílí armáda levné pracovní síly. Nové supermarkety budou mít zaměstnance za 50 Kč/hodinu a zahraniční podniky budou mít další levné zaměstnance. A o-o-o to jde.

Naši zemědělci dnes zcela zbytečně a marně protestují proti diskriminaci od supermarketů. Měli by protestovat proti vládě, zastupitelům a „batohům“. Proti „sametové“ totalitě. A nejen zemědělci.

JAN KUKAČKA
kukacka.jan@centrum.cz

Právě vyšel závěrečný, třetí díl jedinečného příspěvku k novodobým dějinám

NĚKOMU ŽIVOT, NĚKOMU SMRT

Československý odboj a nacistická okupační moc 1939-1945

Trilogie, která překvapí, dílo, jež není jednoduché zařadit!

Chronologicky souvislé dějové pásmo, tak trochu lexikon, antologie i encyklopedie. V tomto provedení a rozsahu jedinečný dokumentární soubor fotografií a dokumentů, které nejsou veřejnosti běžně známy a naprostá většina z nich je uveřejněna vůbec poprvé. Přibližuje mnohé dosud nejasné či neznámé historické skutečnosti, malé příběhy o nevyhloubaném vlastenectví, lavírování i zradě. U některého příběhu se autor pozastavuje déle a v krátkých retrospektivách prozradí, co předcházelo či co bude následovat. Dokumentuje především úlohu jednotlivce: náročnou, nebezpečnou, vyžadující nejen osobní hrdinství, ale i jednání vedoucí od obyčejného strachu a závisti - třeba až k nestvůrné zaslíbenosti, ke zradě.

Autor chce přispět k očištění odkazu příslušníků domácího a zahraničního odboje od nánosu polopравd, falešných legend a lží. Přispět k objasnění a pochopení složitosti událostí, lidských osudů, úskalí boje se zkušeným, avšak nemilosrdným a brutálním nepřítelem. Vychází většinou z materiálů, z nichž o mnohých jsme doposud neměli ani tušení, nečetli o nich žádných historických dílech, nikdy se neučili v hodinách dějepisu.

Vnímavý čtenář, jenž si je vědom, že pohled do minulosti je vždy ovlivňován přítomností i budoucností, si nemůže nevšimnout jasných záležitostí i jistých „zakádaných“ poselství mezi řádky. Ano, utajování mnohých faktů, absence materiálů, nedostatečná přístupnost k archivním pramenům, vůle či nevěle mocných, snažících se čas od času dějiny přepsat, směřuje až do naší doby.

NĚKOMU ŽIVOT, NĚKOMU SMRT je o českých vzájemných vztazích. Čs. odboj za druhé světové války stále zůstává nejen pro českého, ale i pro zahraničního čtenáře nedostatečně zmapovaným a historiky a publicisty objektivně nezpracovaným tématem. A právě Čvančarova kolekce fotografií a dokumentů sděluje odborné i laické veřejnosti leccos nového. Před čtenářem vystavují autentické události určující osud nejen naší země, ale i Evropy a tehdejšího světa. Výčet významných událostí rozhodujícího německo-českého konfliktu dvacátého století, zachycuje téměř všechny klíčové události.

NĚKOMU ŽIVOT, NĚKOMU SMRT je však více než jen poskládanými fotografiemi a chronologickým výčtem událostí. Jasnou, přehlednou, ale zhuštěnou formou se zabývá sociálními vztahy a změnami, politickými postoji a rozhodnutími.

Dílo svědčí o autorově pečlivě heuristické přípravě. Je výsledkem více než dvacetiletého úsilí v badatelské činnosti, terénního výzkumu, rozhovorů s pamětníky, bádání v archívech, včetně dlouhodobé spolupráce s předními našimi i zahraničními historiky a archivary.

Je třeba si přát, aby se dílo dostalo k těm, kterým je určeno, aby se dostalo k zájemcům o historii - především k mladé a nejmladší generaci, neboť se jedná o výjimečný materiál.

Působivost a autenticita díla je pozoruhodná. Spojení jmen, dat a zhuštěných komentářů s neoblomnou řecí fotografií, často čtenáři bere doslova dech... Vždyť některé fotografie zachycují pozoruhodné, až neuvěřitelné momenty, motivy lidského chování a spletitosti osudů.

Fakta, data, fotografie a dokumenty tak samy vyprávějí, a přitom netrpí ve vztahu k minulosti žádnou sentimentalitou. Navíc poskytují prostor pro čtenářovy úvahy a názory. Ten je doslova vtažen do tehdejší reality. Možná stráví nad knihou celou noc a ani si nevšimne, že uplynula...

Je dobře, že každý jednotlivý díl tvoří uzavřený celek. První díl, mapující období 1939 až 1941, tvoří 351 stran a 1478 fotografií, začíná krátkou historizující výtvarnou koláží mapující

minulost od úsvitu českých dějin až do přelomu let 1938-39. Samotná kniha zachycuje první dny a týdny okupace, vznik odbojového hnutí - hlavní představitele, počátky vojenského odboje v Polsku a ve Francii, souvislosti se zahájením druhé světové války, události 17. listopadu 1939, vývoj okupační správy a nacistického bezpečnostního aparátu, strategicko-taktické koncepce a metody germanizace, protizidovské opatření, vznik čs. armády v Agde, pád Francie, formování čs. vojenské jednotky ve Velké Británii, na Středním východě, budování radiospojení. Portréty příslušníků Východní skupiny čs. armády v SSSR, účast letců na strategickém bombardování hitlerovského Německa a Bitvě o Anglii. Napadení SSSR, první výsadky z Velké Británie a SSSR a další nárůst odbojového hnutí v Protektorátu, obrana Tobruku a události prvního stanného práva.

Druhý díl má 353 stran a 932 fotografií. Autor se v něm soustředil na roky 1941-1943. Přiblížil důležité mezníky - období po napadení SSSR, nástup Reinharda Heydricha, atentát na Heydricha, podrobný obrazový popis události tzv. hejdrichády, tragédie Lidic, Ležáků, likvidaci vůdčích osobností odboje.

Podstatnou část věnoval výsádkám ze Západy na území Protektorátu Čechy a Morava, radiospojení a zhodnocení atentátu v souvislosti s plným uznáním Benešovy exilové vlády a definitivním odvoláním Mnichova ze strany Británie a Francie.

Závěrečný, třetí díl tvoří: 415 stran a 1938 fotografií. Autor se zabývá obdobím 1943-1945, akcemi domácího odboje, nacistické okupační moci a její metody propagandy ve světle zásadního obratu ve vývoji války - porážky u Stalingradu. Zabývá se vznikem Kuratoria pro výchovu mládeže, všímá si výcviku a formování čs. vojenské jednotky ve Velké Británii, SSSR i na Středním východě. Naděje, iluze a realita - politické aktivity prezidenta Beneše a vzájemný vztah domácího a zahraničního odboje. Vyvrcholení partyzánské činnosti na Slovensku a v Čechách i na Moravě, Karpatko-dukelská operace, obléhání přístavu Dunkerque a Pražské povstání. Autor si všímá nejen zapomenutých obětí domácího odboje, ale i revolučních excesů tzv. divokého odsunu Němců a potrestání válečných zločinců a kolaborantů. Kniha končí odchodem armád USA a SSSR z území ČSR, jakými účtem ze osvobození a historizující výtvarnou koláží mapující období a roku 1947 až do přelomu let 1989/1990.

Pro snadnější orientaci je každá kniha rozdělena do sedmi kapitol, vybavena přílohou, obsahující význam použitých zkratk a pojmů, jmenný rejstřík, odkaz na prameny a literaturu, včetně jmen vzpomínek pamětníků. Nechybí poděkování všem osobám a institucím za pomoc při sbírání materiálů. Celé dílo tedy představuje dohromady 1119 stran a 4348 fotografií.

Všechny tři díly vydalo nakladatelství Laguna, jsou dohromady 8,5 cm silné, polygraficky zpracované na formátu 24,5 x 33 cm. Matné desky s graficky vytvářeným snímkem hrajícího davu. První díl je laděn do hnědého tónu, druhý je černý a třetí je zelenavý. Na přední straně je československá trikolora s vyznačením období, které mapuje.

Předcházející díly jsou beznadějně vyprodány, avšak nakladatel zvažuje jejich dotisk.

Knihy objednávejte na adrese: Nakladatelství Laguna, Zimova 625/3, 142 00 Praha 4, tel: 602391231 nebo 602322387, fax 241715401, e-mail: laguna.praha@quick.cz

VĚRNÍ ZŮSTANEJTE!

Šance pro Vašeho syna absolventa základní školy

Na základě úspěchu při výběrovém pohovoru a podpisu pracovní smlouvy s Metrostav a.s. s odloženým termínem nástupu, jsme připraveni umožnit Vašemu synovi od školního roku 2008/2009 kvalitní tříleté

střední odborné vzdělání se získáním výučního listu ve vybraných profesních oborech zedník, tesař, zámečnick, elektrikář.

Nabízíme bonus ve formě měsíčního stipendia, stravného, ubytování na internátě, příspěvku na MHD nebo příměstskou dopravu, učebních pomůcek, profesního nářadí, pracovního oblečení, odměny pro nejlepší žáky každého ročníku.

Po úspěšném ukončení studia a za předpokladu plnění základních povinností garantujeme zaměstnancům nadstandardní měsíční příjem profesního specialisty Metrostav a.s., perspektivu dlouhodobého zaměstnání, možnost dalšího vzdělávání, kvalitní zdravotní a sociální zázemí a společenskou prestiž zaměstnance velké a dlouhodobě prosperující české stavební firmy.

Další a podrobnější informace:
Střední škola technická

Zelený pruh 1294/50, Praha 4, personální odd.
e-mail: nabor@zelenypruh.cz, tel. 244 007 007,
www.skola.zelenypruh.cz

METROSTAV
člen DDM Group